

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5023200050
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:5023200050.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu: S. B., narodený X. C. XXXX, trvale bytom J. č. XXX, t. č. N. a N. A., so sídlom G. 19/670, A., proti žalovanému (sťažovateľovi): Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, so sídlom Hviezdoslavova č. 6, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo spisu: KaZA/2837/2023, ČRZ:6332/2023 z 20. januára 2023, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. ZA-30S/14/2023-86 z 31. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému **p r i z n á v a** nárok na úplnú náhradu trov konania o kasačnej sťažnosti.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca ako žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci sa domáhal právnej pomoci kvôli súdnemu prieskumu rozhodnutia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov, ktorým mu neboli na jeho žiadosť sprístupnené informácie v časti, v ktorej požadoval „v súčasnosti platnú smernicu na výkon režimovej činnosti referentov režimu v oddieli 8“.

2. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže rozhodnutím č. GR ZVJS-08379/12-2022 z 8. novembra 2022 (ďalej „rozhodnutie o nesprístupnení“) zamietlo odvolanie žalobcu a potvrdilo rozhodnutie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov.

3. Žalobca podal 3. januára 2023 správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia oboch rozhodnutí správnych orgánov o nesprístupnení informácie, pretože podľa jeho názoru informácie, ktoré požadoval, mu mali byť sprístupnené a neexistoval dôvod na ich nesprístupnenie.

4. Vo vzťahu k tomuto súdnemu konaniu žalobca požiadal žalovaného o právnu pomoc. Žalovaný rozhodnutím číslo spisu: KaZA/2837/2023, ČRZ: 6332/2023 z 20. januára 2023 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalobcovi. Žalovaný rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca že žiadal o informácie, ktoré sa týkali dozoru a dohľadu nad odsúdenými osobami, a takéto informácie sa podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií) nesprístupňujú. Irelevantné podľa žalovaného bolo aj to, že mu tieto informácie boli poskytnuté v inom ústave na výkon trestu odňatia slobody. Z vyššie uvedeného mal žalovaný za zrejmé, že žalobca by v prípadnom konaní o správnej

žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nesprístupnení nemohol byť úspešný, a preto nebolo možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu.

II. Konanie pred správnym súdom

5. Žalobca správnou žalobou žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného a priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej „správny súd“) rozsudkom č. k. ZA-30S/14/2023-86 z 31. októbra 2024 (ďalej „napadnutý rozsudok“) preskúmané rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. c/, ods. 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) zrušil a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie.

6. Správny súd uviedol, že pre nenaplnenie požiadavky § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej „zákon č. 327/2005 Z. z.“) nestačí, že bezúspešnosť sporu nemožno vylúčiť, ale je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu žiadateľa bola tak jednoznačná, že je zrejma už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktorá sama o osebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z..

7. Správny súd ďalej uviedol, že pokiaľ išlo o negatívnu podmienku „zrejma bezúspešnosť sporu“ v zmysle § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. bolo nevyhnutné zdôrazniť, že ide o technický pojem výlučne pre účely tohto konania, ktorý nemôže prejudikovať konanie vedené na súde. Uvedený pojem je demonštratívne vymedzený pojmom „najmä“ a naznačuje taký skutkový stav veci, u ktorého odporca pri dodržaní odbornej starostlivosti pri prvotnej analýze veci postupom due diligence (pri obvyklej opatrnosti) neodporúča vstúpiť do sporu a hradíť náklady právnej pomoci.

8. Podľa správneho súdu nie je úlohou správneho orgánu vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. prejudikovať výsledok konania z vecnej stránky. Žalovaný posudzoval predmetnú vec práve do takej miery, že prejudikoval rozhodnutie súdu vo veci samej. Teda, že žalobca na požadované informácie nemal právny nárok, keď podľa žalovaného išlo o výluky z poskytovania informácií [§ 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií]. Správny súd mal za to, že v predmetnej veci vybočila správna úvaha žalovaného z hľadísk ustanovených v § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.. Navyše žalovaný v predmetnej veci otázku zrejmej bezúspešnosti sporu nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na povahu rozhodnutia preskúmaného žalobou na poskytnutie právnej pomoci vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia o neposkytnutí informácií nebolo možné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že v danom prípade bolo nepochybné, že u žalobcu išlo o zrejmu bezúspešnosť sporu. Či konkrétne požadované informácie spadajú pod výluky v zmysle § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií, môže rozhodnúť len súd v konaní o preskúmaní rozhodnutí, ktorými bolo odmietnuté poskytnutie požadovaných informácií.

9. Posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu zo strany žalobcu podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. bol len posúdením splnenia jednej zo základných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení tohto osobitného právneho predpisu. Ide len o formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci, ak ide o osoby v materiálnej núdzi, čo v žiadnom prípade nie je možné stotožniť s právnym posúdením úspechu alebo neúspechu žalobcu v merite veci, čo výlučne patrí do právomoci súdu, ktorý vo veci koná.

III. Kasačná sťažnosť

10. Proti preskúmanému rozsudku správneho súdu podal žalovaný (ďalej „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd preskúmaný rozsudok správneho súdu zmenil tak, že správnu žalobu žalobcu zamietne.

11. Sťažovateľ uviedol, že celé meritum odôvodnenia rozsudku správneho súdu bolo vtesnané do jedného bodu odôvodnenia, pričom kvalita odôvodnenia nebola v súlade s požiadavkami § 139 ods. 2 SSP; nehovoriac o nezohľadnení inej rozhodovacej praxe konajúceho správneho súdu.

12. Podľa sťažovateľa správny súd len zopakoval doterajšiu dogmu niektorých správnych súdov o tom, že sťažovateľ nie je v postavení, aby „prejudikoval výsledok konania z vecnej stránky“ a že „v predmetnej veci vybočila správna úvaha žalovaného z hľadísk ustanovených v § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.“. Správny súd však neuviedol, z akých konkrétnych hľadísk vybočila správna úvaha sťažovateľa. Správny súd vychádzal len formalisticky zo slov, ktoré sú v § 8 zákona č. 327/2005 uvedené. Tu však správny súd opomenul, že výpočet v § 8 je demonštratívny.

13. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že správny súd nedal odpoveď na to, prečo považoval za „prejudikovanie výsledku konania z vecnej stránky“ prípad, ktorý tvorí podstatu preskúmaného rozhodnutia, ale zrejme by za „prejudikovanie výsledku konania z vecnej stránky“ nepovažoval prípad, ak by kľúčnou otázkou bola existencia alebo neexistencia premlčania alebo zániku práva uplynutím času. Ak teda správny súd argumentoval tým, že sťažovateľ v zmysle svojich oprávnení podľa zákona č. 327/2005 Z. z. nebol oprávnený „prejudikovať“ výsledok konania z vecnej stránky“, potom je podmienka vylúčenia zrejmej bezúspešnosti v zákone č. 327/2005 Z. z. úplne obsolentná, pretože pri akomkoľvek posudzovaní existencie alebo neexistencie zrejmej bezúspešnosti sa slovami správneho súdu „prejudikuje výsledok konania z vecnej stránky“. Nebolo zrejmé, či by správny súd považoval za takéto „prejudikovanie“ prípad, kedy by žiadateľ chcel právnu pomoc pre podanie odvolania vo veci, v ktorej je odvolanie vylúčené. Takýto prípad žalovaný uvádza z dôvodu, že tento taktiež nie je uvedený v slovách § 8 zákona č. 327/2005 Z. z., a napriek tomu by zrejme správny súd nemal s takým právnym posúdením problém.

14. Sťažovateľ poukázal na to, že názor správneho súdu o tom, že v niektorom konkrétnom prípade žalovaný prekročil medze správnej úvahy a neodôvodnene prejudikoval spor, bol nekonzistentný a absentovalo mu odôvodnenie a rozhraničenie, pre ktoré prípady toto platí a pre ktoré nie. Sťažovateľ poukázal na to, že izolované lipnutie na tých niekoľkých slovách § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. vedie k absurdným dôsledkom a k úplnému vyprázdneniu oprávnenia sťažovateľa podľa daného ustanovenia. Sťažovateľ by tak nebol oprávnený posudzovať nič, keďže len súd je oprávnený posúdiť, či ide alebo nejde o zrejmu bezúspešnosť veci. Analógiou k takémuto myšlienkovému postupu správneho súdu bolo potom nevyhnutné dospieť k záveru, že napriek explicitnému zákonnému textu v § 8 zákona č. 327/2005 by aj o tom, či v danom prípade právo bolo alebo nebolo premlčané, mal rozhodovať len súd, a teda aj keby bolo právo evidentne premlčané, by ani tu nemohol sťažovateľ urobiť záver o zrejmej bezúspešnosti. Pokiaľ však takýto argumentačný vývod nebol cieľom správneho súdu, tento potom nedal odpoveď na to, prečo v niektorých prípadoch môže sťažovateľ posúdiť, či je vec zrejme bezúspešná a v iných toto oprávnenie nemá, ako ani kde je tá hranica, resp. na základe akých kritérií ju stanoviť.

15. Podľa sťažovateľa zároveň tiež správny súd nijako nereflektoval na skutočnosť, že výpočet v § 8 je demonštratívny, a teda ide o neuzavretý (a len príkladmo uvedený) výpočet príkladov. Nebolo možné uspokojiť sa len s lakonickým konštatovaním správneho súdu o tom, že by išlo o „prejudikovanie výsledku konania z vecnej stránky“. Tým viac, že sa pohybujeme v rovine správnej úvahy, demonštratívneho výpočtu (§ 8) a neurčitých právnych pojmov („zrejma bezúspešnosť“), by bolo vhodné, aby správny súd in concreto odôvodnil. Nemalo byť úlohou účastníka konania tieto naznačené úvahy hľadať medzi riadkami.

16. Správny súd podľa sťažovateľa nijakým spôsobom nedal odpoveď na to, prečo považoval právne posúdenie sťažovateľa za nesprávne. Avšak nie z pohľadu, či mohol alebo nemohol dať záver o oprávnenosti pôvodného nároku žalobcu na poskytnutie informácií, ale z pohľadu toho, či sťažovateľ správne aplikoval výluky podľa zákona o slobode informácií. Správny súd len nekonkrétne v bode 23 odôvodnenia preskúmaného rozsudku poukázal na poznámky k § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií, pričom tak činí spôsobom, ako keby len v prípade tam vymenovaných právnych predpisov bolo možné hovoriť o výluke. Ani tu však správny súd nijako neodôvodnil tento záver a zároveň opomenul, že ide o demonštratívny výpočet a taktiež, že poznámka pod čiarou nebola súčasťou právneho predpisu. Správny súd sa tak nijako konkrétne nevyjadril k jadru argumentácie sťažovateľa, prečo bolo v danom prípade zrejme bezúspešné žiadať o poskytnutie právnej pomoci vo veci získania informácií podľa zákona o slobode informácií. Ak teda správny súd chcel dospieť k záveru, že sťažovateľ nesprávne aplikoval § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. a taktiež, že došlo k vybočeniu z medzí správnej úvahy, túto svoju argumentáciu mal aj náležite odôvodniť a nezotrvať na doterajšej tradovanej dogme o „prejudikovaní výsledku konania z vecnej stránky“, ktorá dôslednejším výkladom vedie k absurdným záverom.

17. Sťažovateľ taktiež poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax samotného správneho súdu, konkrétne na rozsudok č. k. ZA-31S/144/2022-102 z 27. marca 2024, ktorý podľa sťažovateľa opúšťa doterajšiu dogmu o „prejudikovaní“ a poskytuje argumentačné závery, ktoré stoja na pevnejšom základe. Taktiež správny súd nijako neodôvodnil, prečo v preskúvanom rozsudku rozhodol tentokrát inak a prečo nijako neodôvodnil odklon od tohto skoršieho argumentačného prúdu. Nepochybne pritom v súlade s princípom právneho štátu by mal účastník konania mať možnosť očakávať zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutia, ktoré navyše, ak sú vydané jedným správnym súdom, by mali byť v jednej argumentačnej línii, čím sa zabezpečí predvídateľnosť rozhodovania. Na záver sťažovateľ poukázal na § 28 SSP. Veď čo iné ako zneužitie práva je podľa sťažovateľa žiadať o právnu pomoc do správneho súdnictva pre nesprístupnenie smernice na výkon režimovej činnosti referentov režimu v ústave na výkon trestu odňatia slobody, od odsúdeného, ktorý je v tomto ústave umiestnený.

IV. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

18. Prejednávaná vec bola predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej „kasačný súd“) ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie. Kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná, vo veci nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia.

19. Ťažiskovou otázkou bolo určenie, či je už z prvotného posúdenia veci zrejmé, že by v prípade správnej žaloby proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií išlo o zjavne bezúspešné uplatnenie práva (tzv. zjavne bezúspešný spor podľa § 6 ods. 1 písm. b/ v spojení § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.) z dôvodu, že žiadosť o sprístupnenie smernice na výkon režimovej činnosti referentov režimu v ústave na výkon trestu odňatia slobody odôvodňuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií, teda obmedzenie poskytnutia prístupu k takejto informácii.

20. Kasačný súd uvádza, že i keď existuje rozmanitá judikatúra v konaniach o určenie, čo všetko zjavne bezúspešným sporom je, nie je v preskúvanom rozhodnutí žalovaného uvedená žiadna judikatúra priamo sa dotýkajúca určenia, či smernica na výkon režimovej činnosti referentov režimu v ústave na výkon trestu odňatia slobody spadá pod výnimku § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií, resp. či smernicu možno vždy zaradiť pod výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov.

21. Výklad citovaného ustanovenia zákona o slobode informácií vo vzťahu ku konkrétnej smernici požadovanej žalovaným nie je bez opory v ustálenej judikatúre jednoduchý. Kasačný súd uznáva, že úvaha sťažovateľa, veľmi stručne uvedená v preskúvanom rozhodnutí, nie je celkom nezmyselná, ale na to, aby bolo možné konštatovať zjavnú bezúspešnosť sporu, musí byť táto bezúspešnosť nie len možná či prípadne pravdepodobná, ale prakticky istá pri rešpektovaní existujúcej judikatúry ku konkrétnej právnej otázke a výklade nasledujúcim bežné právno-aplikačné postupy. Otázkou, či smernicu na výkon režimovej činnosti možno subsumovať na účely zákona o slobode informácií pod pojem „informácia, ktorá sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov“, pričom ani príslušná poznámka pod čiarou v § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií neuvádza žiaden právny predpis týkajúci sa výkonu väzby alebo trestu odňatia slobody (ale uvádza predpisy týkajúce sa kontroly v štátnej správe, dohľadu nad finančným trhom, Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky, a atómový zákon), nepovažuje kasačný súd za triviálnu, alebo rozhodovacou činnosťou súdov za ustálenú.

22. Obdobné východisko sa prejavilo aj v rozhodnutí sp. zn. 1Svk/29/2023 z 27. novembra 2024, kde kasačný súd uviedol, že: „V rámci posudzovania, či ústavná sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí dovolania nie je zrejme bezúspešným uplatňovaním práva, môže žalovaný posúdiť, či dôvod odmietnutia dovolania celkom zjavne vyplýva zo zákona alebo z judikatúry, a či existencia skutkových dôvodov pre toto odmietnutie je celkom zjavná alebo nesporná. Môže ísť napríklad o prípady, keď bolo dovolanie celkom zjavne neprípustné (napr. rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Sžk/18/2020, ktorý sa týkal zjavnej bezúspešnosti ústavnej sťažnosti proti uzneseniu, ktorým sa odmietlo dovolanie vo veciach správneho súdnictva) alebo keď celkom zjavne nebola naplnená podmienka povinného právneho

zastúpenia už pri podaní príslušného opravného prostriedku (napr. nález sp. zn. II. ÚS 271/2018, ale aj rozsudky najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Sžk/10/2021 alebo 1Svk/57/2022)“.

23. Kasačný súd však poukazuje na nesprávne posúdenie (prípadne možno nesprávnosť pri vyjadrení myšlienky) správneho súdu v časti preskúmaného rozsudku v bode 22., kde uviedol, že: „Nie je úlohou správneho orgánu vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. prejedikovať výsledok konania z vecnej stránky.“ Je treba upresniť, že sťažovateľ neprejedikoval rozhodnutie vo veci samej tak, že by autoritatívne určil, či žalobca má právny nárok na poskytnutie informácie, ale vykonal (na účely svojho konania) právne posúdenie skutkových okolností, ktoré sú mu známe. Takéto posúdenie predstavuje odbornú interpretáciu a aplikáciu relevantných právnych noriem na zistený alebo tvrdý skutkový stav, pričom nejde o záväzné vyriešenie sporu, ale o analytický krok smerujúci k zisteniu, či sú splnené podmienky poskytnutia právnej pomoci ustanovené zákonom. Posúdenie, ktoré sťažovateľ má vykonať podľa § 6 príslušného zákona, je pritom samotnou podstatou jeho „rozhodovacej“ činnosti, ak by bolo také posúdenie zamieňané s neprípustným prejedikovaním meritórneho rozhodnutia, uvedené zákonné ustanovenie by strácalo by normatívnu funkciu (čo správne spomenul aj sťažovateľ v kasačnej sťažnosti). Je však povinnosťou sťažovateľa skúmať i to, či je bezúspešnosť zrejماً, teda ľahko rozpoznateľná a pri obvyklom chode vecí prakticky istá.

24. Taktiež možno súhlasiť s tvrdením, že sťažovateľ nemusí pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu vychádzať iba z kritérií uvedených v § 8 ods. 1 zákona č. 327/2005, ale najmä z nich (obdobne aj body 17, 20 a 21 napadnutého rozsudku). Presne tak to uvádza text zákona a takýto jeho výklad nijako nekoliduje s účelom tohto ustanovenia či zákona ako celku. Opäť kasačný súd zdôrazňuje kľúčový pojem, použitý v zákone, ktorým je zrejmosť (bezúspešnosť).

25. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skoršie rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Svk/35/2023 z 29. novembra 2023: „Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je plne v kompetencii žalovaného a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Žalovaný ako príslušný správny orgán (§ 5 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.), za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci sa musí otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu zaoberať, pretože bez splnenia podmienky, že „nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu“ nemožno požadovaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, aj keď žiadateľ ďalšie dve podmienky plynúce z vyššie citovaného ustanovenia § 6 zákona č. 327/2005 Z. z. splnil.“ a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/249/2015 z 23. júna 2016: „Posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu zo strany odporcu podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. je len posúdením splnenia jednej zo základných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení tohto osobitného právneho predpisu. Ide len o formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci, ak ide o osoby v materiálnej núdzi, čo v žiadnom prípade nie je možné stotožniť s právnym posúdením úspechu alebo neúspechu sťažovateľa v merite veci, čo výlučne patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorý vo veci koná.“

26. Argumentácia sťažovateľa opierajúca sa o rozsudok správneho súdu sp. zn. ZA-31S/144/2022-102 z 27. marca 2024, je nevýznamná už preto, že nepoukazuje na odklon od judikatúry kasačného súdu, ale samotného správneho súdu. Rozsudok citovaný sťažovateľom sa vyjadroval k otázke procesných podmienok a bol založený na skutkovej situácii, v ktorej už bolo možné predbežne vyvodiť nulovú šancu na úspech. V súdnej veci nebola takáto zrejماً procesná prekážka preukázaná a existuje priestor pre kvalifikovanú právnu argumentáciu.

27. Nedôvodné je tiež tvrdenie sťažovateľa, že správny súd svoj rozsudok nedostatočne odôvodnil - jeho kľúčové spochybnenie záveru o zjavnej bezúspešnosti sporu zrozumiteľne plynie najmä z bodov 22 a 23 napadnutého rozsudku.

28. Nedôvodná je aj sťažnostná argumentácia tvrdiaca zneužitie práva žalobcom. Hoci sa o motivácii žalobcu môže dohadovať ktokoľvek, samotný fakt, že žalobca vo výkone trestu žiada o sprístupnenie smernice na výkon režimovej činnosti, ešte nie je zneužitím práva, a rovnako ním nie je ani žiadosť o právnu pomoc na preskúmanie rozhodnutia o nesprístupnení tejto informácie.

29. Kasačný súd na základe svojich záverov kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a naopak žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich priznal práve voči neúspešnému sťažovateľovi.

31. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.